

Föreställ er hur det var där och då.....

1.

Föreställ er den systematiska utrotningen av ett helt folk

Föreställ er den ultimata ondskan.

Föreställ er de värsta och mörkaste ögonblicken. Från masslakten, till de likgiltiga massorna. .

De som inte begick illdåden själva, men de som visste och föredrog att tiga.

Föreställ er röken och massgravarna. Bilder av tusentals människor som samlades ihop och sändes iväg i döden, i det sista ropande: Shema Jisrael!

Föreställ er flammorna.

Idag, verkar det otänkbart. Men dock ,försöker vi idag just idag - att föreställa oss, att minnas.

Vi gör det, för att minnas de millioner människor som dog under Nazisternas skräckvälde.

Vi minns offren av andra världskriget, som mördades brutalt. Det inkluderar inte bara de 6 millioner judar, utan även de 500.tusen romer, de homosexuella, de frikyrkliga, de politiskt oliktankande, de handikappade. Alla de måste ihågkommas, ingen får bli glömd!

För idag är det den 27 januari, idag för 65 år sedan då sovjetiska trupper med General Petrenko i spetsen befriat KZ-lägret Auschwitz, och de färor som där mötte dem började spridas runt om i världen. Det var då inte så många fångar kvar i lägret, endast ca 7000.. När ryssarna närmade sig Auschwitz, ville tyskarna skaffa undan bevisen på sina grymheter och skulle tömma lägret. Samtliga fångar – med några få undantag, beordrades att ställa upp och marschera iväg inåt landet, mot Tyskland, en marsch som idag är känd under benämningen ”dödsmarschen”. Jag tänker nu på mina kamrater, som då vandrade på de stelfrusna snötäckta vägarna i Polen. Det var en ohygglig vandring, de som inte orkade, blev efter det minsta, sköts omedelbart av SS männen. Det räckte att man satte sig en stund vid dikeskanten för att vila för att få en kula i nacken. Som tur var, hann de inte döda alla och tack vare den svenska interventionen fördes sedan en del av de överlevande till Danmark och därifrån så småningom till Sverige.

Det är nu 65 år sedan helvetets portar öppnades. Jag var inte ögonvittne till denna dag, ty då befann jag mig långt därifrån, tursamt nog. Vi deporterades den 14 maj 1944 med den första transporten som lämnade vår lilla stad Sighet , vilken troligen även var den första transporten som lämnade Ungern.Vi var lyckligt lottade, jämfört med de övriga europeiska judenheten, som fick leva i relativ trygghet i sina hem, fram till 1944. Först då , när den europeiska judenheten var nästan utplånad, kom Hitler underfund med att de ungerska judarna fortfarande var i livet. Och, hans viktigaste uppgift var att utrota varenda jude i Europa. Denna var viktigare än att vinna kriget.. Han vände sig till den dåvarande ungerske regeringschefen och krävde att få judarna

utlämnade, och så började vår lidandes historia. De händelser som drabbade de övriga europeiska judarna under loppet av flera år, försiggick hos oss under två månader .Händelserna avlöste varandra, först gula stjärnan, sedan flytten till gettot och slutligen beskedet om att gettot skulle upplösas, och dess invånare skall iväg på transport.

I boskapsvagnar, avsedda för 10 hästar, färdades vi 80 personer, under vidriga förhållanden i 3 dagar och två nätter. Utan mat och utan vatten. Törsten höll på att göra oss vansinniga. Den tredje dagens kväll stannade tåget, och av oväsendet utifrån förstod jag att vi har kommit till slutstationen. Det hördes hundskall och tyska kommandoord. När jag stavade mig igenom stationsnamnet Auschwitz-Birkenau, då var det ingen av oss som hade en aning om vad detta var för ett ställe. Men vi blev nog strax varse. Vid avstigningen från vagnen plockades männen ut med en gång, och far skildes ifrån oss. Vi kvinnor och barn fick vänta ett bra tag. Sedan stod vi framför den beryktade Dr. Mengele, som med en handrörelse bestämde vem som skulle få leva och vem som skulle dö. Min syster och jag fick gå till höger, mor till vänster.

Denna natt, mellan den 17 – 18 maj 1944, gasades min mor och far, mostrar, fastrar samt småkusiner som hade oturen att vara för unga, ihjäl. Av de 3000 själar som kom med denna transport från Sighet, - så vitt jag vet – fick bara ca 400 passera ”nälsögat” dvs fick nåden av dr. Mengele att få leva ett tag till! Till dessa hörde min syster och jag. Vi fick genomgå ytterligare en omänsklig behandling, genom att vi berövades allt vad vi hade, inklusive vårt hår som rakades av helt. Jag minns att jag tittade med fasa på de lockar som föll till marken och som hade utgjort mina vackra flätor som jag var så stolt över! Detta var den yttersta förnedringen!

Eftersom skälet till att vi fick leva var att tyskarna behövde arbetskraft, fick vi lämna Auschwitz redan efter 6 veckor och hamnade i arbetsläger i Hamburg, därifrån till Bergen-Belsen där vi befriades av brittiska trupper den 15 april 1945

Denna dag, den 27 januari har, efter ett initiativ av den förre Statsministern Göran Persson, av Europaparlamentet utropats till Förintelsens Minnesdag. En dag för manifestation av människovärde och demokrati.. Och en dag, då vi utropar: aldrig mera! Aldrig mera skall judar låta sig föras till slaktbänken utan att kunna försvara sig. Det viktigaste som har hänt oss Överlevande sedan vår befrielse var staten Israels tillkomst. Israel betyder allt för oss! Israel är vår livlina! Hade Israel existerat 1939, hade Förintelsen aldrig kunnat äga rum!

I sommar, i juli kommer vi också att fira 65-årsdagen av vår ankomst till Sverige. Svenskarna öppnade sina portar för en vrakspillra av överlevande från KZ-lägren, och från Bergen-Belsen hämtades vi, som knappt levde, hit – till ett land där människorna var hela och rena, där husen

inte låg i ruiner, och där det inte var skamligt att vara jude. Här fick vi läkarvård, våra trasiga kroppar och själar började läkas och vi fick tillbaka tron på människan och. Tack Sverige!

Nu, om någonsin, måste alla ta ansvar för de grundläggande demokratiska värderingarna o principerna. Nu, när antisemitismen återigen sticker upp sitt fula tryne i detta land, nu när vi inte kan komma in i denna vackra byggnad utan en minutiös kontroll, och dito bevakning måste vi alla anstränga oss för att bekämpa antisemitismen och främlingsfientligheten. Så länge någon av oss överlevande finns kvar, kommer vi att resa runt i skolor, kyrkor, församlingar osv, och genom att berätta om våra öden i avskräckande syfte, bidrar vi till att detta fasansfulla aldrig får glömmas, och aldrig upprepas. Men som vi alla vet, finns det redan idag röster som påstår att denna har aldrig hänt .Att vi alla ljuger att Förintelsen är ett påhitt av Alfred Hitchcock, att mina föräldrar kanske aldrig har existerat? Jag menar den just nu aktuella Ahmadinejad, som förutom att han vill uttradera staten Israel från världskartan, påstår just denna sak!! Och det som bekymrar oss, vi som är de sista av de överlevande, vad som skall hända när den vi har lämnat den jordiska..

Därför vädjar jag nu till den andra, samt tredje generationen: Glöm os inte – för berättelsen vidare till kommande generationer. Detta är er plikt!!!!